

ДЖЕФРИ ДИВЪР

БЕЗ ДЖОНАТАН

Превод от английски: Милена Атанасова, 2007

chitanka.info

Мариса Купър плавно зави с колата си по магистрала 232, по която трябваше да измине двайсетте мили от Портсмут до Грийн Харбър.

Това е същият път, помисли си тя, който двамата с Джонатан бяха изминавали хиляди пъти до търговския център и обратно, натоварени с ненужни покупки, глупави прищевки и случайни съкровища.

Когато преди седем години се преместиха в Мейн, минаха точно по този път, за да открият къщата на мечтите си.

Това беше пътят, който ги отведе до тържеството по случай годишнината им миналия май.

Но тази вечер всички тези спомени водеха в една посока — живота ѝ без Джонатан.

Докато шофираше по пътя, изпълнен с мързеливи завои и с надеждата да се освободи от тези тежки, но упорити мисли, слънцето залязваше някъде далече зад гърба ѝ.

Не мисли за това!

Огледай се, заповяда си тя. Виж суровия пейзаж — лилавите облаци, надвиснали над листата на клена и дъба, някои златисти, други червени като сърце. Виж слънцето — грейнала ивица, надиплена по кожата на планината, покрита с бучиниш и бор. Виж абсурдната колона крави, които като че ли залепени една след друга изминават ежедневния си маршрут обратно към обора. Виж и себе си — тридесет и четири годишна жена, седнала зад волана на пъргавата сребристата тойота, жена, устремена към нов живот.

Живот без Джонатан.

Двайсет минути по-късно тя стигна до Данървил и натисна спирачките пред първия от двата светофара в града. Докато колата работеше на празен ход и с включен съединител, Мариса хвърли поглед вдясно. Сърцето ѝ леко подскочи от това, което видя.

Беше магазин за рибарско и ветроходно оборудване. Мариса неведнъж бе виждала на витрината реклама за някакво средство за поддръжка на параходни двигатели — в тази част на крайбрежието на Мейн лодките бяха неизбежни. Имаше ги по акварелите за туристи и по картините, по сувенирните чаши, по тениските и ключодържателите. И, естествено, имаше доста истински лодки навсякъде: плавателни съдове във водата, на сух док, в дворовете...

Лодките в Нова Англия съответстваха на пикапите, качени на трупчета в селския Юг.

Но онова, което я порази толкова силно, бе, че яхтата от реклами, която сега гледаше, беше Крис-Крафт. Голяма, може би 36 или 38 фута.

Точно като яхтата на Джонатан. Почти еднаква — същите цветове, същата конфигурация.

Джонатан купи своята преди пет години и въпреки че Мариса смяташе, че постепенно ще загуби интерес към нея (както на момчетата им омръзват новите играчки), той показва, че тя греши. Джонатан прекарваше почти всеки уикенд на нея — плаваше нагоренадолу покрай брега и ловеше риба така, както стар рибар лови треска. Съпругът ѝ носеше вкъщи най-доброто от улова, а нейната задача бе да почисти и сготви рибата.

О, Джонатан...

Мариса прегълътна с мъка и пое дълбоко въздух, за да успокои бурно биещото си сърце.

Дочу клаксон зад гърба си. Беше светнало зелено. Продължи напред и отчаяно се опита да държи мислите за смъртта му далеч от съзнанието си — онази Крис-Крафт, която се люлееше нестабилно сред бурния сив Атлантик, падането на Джонатан зад борда, нейните ръце, вероятно ръкомахащи лудо, неговият глас и паническите му викове за помощ.

О, Джонатан...

Мариса подмина втория светофар на Данървил и продължи към брега. На фона на последните отблъсъци слънчева светлина тя ясно виждаше пред себе си плитчините на Атлантика и с цялото си тяло усещаше студената смъртоносна вода.

Водата, виновна за живота ѝ без Джонатан.

После си каза: Не. По-добре мисли за Дейл.

Дейл О'Баниън, мъжът, с когото щеше да вечеря в Грийн Харбър. Да, трябваше да мисли за него. Все пак това щеше да бъде първата ѝ среща с мъж от дълго време.

Запозна се с него чрез обява в списание. Бяха разговаряли по телефона неколкократно и след продължителни колебания от двете страни — подобно на стъпките на валса — Мариса се почувства

достатъчно комфортно, за да предложи среща. Спряха се на „Рибарника“ — популярен ресторант на кея.

Дейл бе споменал Оушънсайд Кафе, където се предлагаше по-добра храна. Така беше, но някога това бе любимият ресторант на Джонатан, а тя не можеше да се срещне с Дейл точно там.

Така че „Рибарника“ остана мястото на срещата.

Замисли се за телефонния им разговор от предишната вечер. Дейл беше казал: „Аз съм висок и доста добре сложен, леко оплещивящащ“.

Добре, това е чудесно, беше отговорила тя нервно. Аз съм сто шайсет и пет сантиметра, руса, ще нося лилава рокля.

Мислейки си за тези думи сега, тя си даде сметка как в този прости чък разговор се съдържаше цялата същност на това да живееш сам и да се срещаш с хора, с които си се запознал по телефона. За нея срещите не представляваха проблем. В действителност Мариса ги очакваше с нетърпение. Запозна се с Джонатан, когато той завършващ медицина, а тя самата бе на двайсет и една. Сгодиха се почти веднага и този миг се оказа краят на социалния ѝ живот като неомъжена. Но сега имаше намерение да се позабавлява — да се среща с интересни мъже, да започне отново да се наслаждава наекса... Дори в началото това да ѝ струваше усилия, трябващо да се опита да се отпусне, да не показва огорчението си от живота и да не бъде твърде много вдовица.

Но мислите ѝ отиваха в друга посока: Щеше ли действително да се влюби отново по начина, по който някога така безрезервно беше влюбена в Джонатан?

И щеше ли някой да обича безрезервно *нея*?

На следващия светофар Мариса протегна ръка, обърна огледалото към себе си и погледна в него. Сънцето вече беше под хоризонта, светлината бе слаба, но тя реши, че е преминала успешно теста с огледалото за обратно виждане. Видя пълни устни, гладко лице, напомнящо това на Мишел Пфайфър (поне в слабо осветения акесоар на тойотата), малко носле. Освен това тялото ѝ беше слабо, доста стегнато и въпреки че бе наясно, че гърдите ѝ няма да ѝ осигурят снимка на корицата на последния каталог на Виктория'с Сикрет, беше сигурна, че в чифт хубави тесни дънки дупето ѝ би привлякло доста внимание.

Поне в Портсмът, Мейн.

По дяволите! Да, по дяволите, ще си намери добър мъж. Някой, който да оцени мъжкото момиче в нея, момичето, което се беше научило от дядо си в Тексас да язди и да стреля.

Или пък може би щеше да намери някой, който да оцени академичната й страна — писането на стихове, любовта й към преподаването, с което си изкарваше хляба веднага след като завърши колежа...

Или пък някой, с когото да се смее: на филмите, на гледките по улицата, на веселите и на тъпите вицове. Колко обичаше да се смее някога (и колко малко се смееше напоследък).

После Мариса Купър си помисли: Не, чакай, чакай... Ще си намери мъж, който да обича *всичко* в нея.

След това сълзите й потекоха и тя бързо отби колата от пътя — отдаде се на тъгата по Джонатан.

Не, не, не...

Извхвърли образа на съпруга си от съзнанието си.

Студената вода, сивата вода...

Пет минути по-късно вече се беше успокоила. Мариса внимателно изтри очите си, поправи си грима и сложи червило.

Влезе в центъра на Грийн Харбър и спря на паркинг близо до магазините и ресторантите, на половин пряка от кея.

Погледна часовника си. Едва шест и трийсет. Дейл беше казал, че ще бъде на работа до към седем и ще се срещнат към седем и трийсет.

Беше дошла в града по-рано, за да направи някои покупки — малко терапия с харчене на пари. След това щеше да отиде в ресторанта и да изчака Дейл О'Баниън.

Неочаквано се притесни: Дали може да седне сама в бара и да изпие чаша вино.

Каза си строго: Какво, по дяволите, си мислиш? Разбира се, че можеш да го направиш. Можеш да направиш каквото пожелаеш. Все пак това бе нейната вечер.

Хайде, давай, момиче. Започваш новия си живот.

За разлика от модерния Грийн Харбър, Майн е предимно рибарски и индустриски град и като такъв е покрит с бараки и

бунгала, обитателите на които предпочитат японски коли с голяма вместимост и, разбира се, джипове. Но точно извън града има група красиви къщи на хълм с изглед към залива. Колите, паркирани на алеите на тези къщи, са предимно лексус и акура, джиповете тук са издокарани с кожени салони и GPS системи, а не както съседите им от центъра с груби лепенки по броните или изписана рибата на Христос.

Този район дори си имаше, име — Сидър естейтс.

В жълто-кафявия си гащеризон Джоузеф Бингъм вървеше по алеята на една от тези къщи, поглеждайки часовника си. Провери отново адреса, за да е сигурен, че това е правилната къща и позвъни на вратата. Секунди по-късно красива жена малко над трийсетте му отвори. Беше слаба, с леко къдрава коса и дори през мрежата за комари миришеше на алкохол. Носеше тесни дънки и бял пулOVER.

— Да?

— Аз съм от кабелната компания. — Джоузеф показа служебната си карта. — Трябва да пренастроя конверторните кутии.

Тя премигна.

— Телевизията?

— Точно така.

— Вчера си работеха. — Жената се обърна и хвърли поглед към големия сив телевизор в дневната си. — Да, даже гледах CNN преди малко. Беше си съвсем наред.

— Получавате само половината от каналите, които трябва. Така е в целия квартал. Трябва да ги настроим ръчно. Или може да се уговорим за по-удобно време, ако...

— Не, няма проблеми. Не искам да изпусна „Ченгета“. Заповядайте.

Джоузеф влезе. Усети погледа ѝ по тялото си. Често се случваше. Не беше направил най-добрата кариера на света и не беше красив в класическия смисъл на думата, но затова пък беше в отлична форма — тренираше всеки ден и както му бяха казвали, „излъчващ“ някакъв вид мъжествена енергия. Самият той не знаеше дали е така. Харесваше му да мисли, че притежава добро самочувствие.

— Питие?

— Не може на работа.

— Сигурен ли сте?

— Аха.

Всъщност Джоузеф нямаше нищо против да изпие едно питие. Но това не беше подходящото място. Освен това с удоволствие предвкусваше чашата пино ноар след като свърши работата си тук. Хората често се изненадваха, че някой с неговата професия харесваше вино. А Джоузеф разбираше от вина.

— Аз съм Барбара — представи се жената.

— Здравейте, Барбара.

Тя го разведе из къщата, за да му покаже всяка една от разпределителните кутии, като продължаваше да отпива от питието си. Както изглежда, пиеше чист бърбън.

— Имате деца — отбеляза Джоузеф, посочвайки с глава към снимката на масата в кабинета. — Децата са прекрасни, нали?

— Ако харесвате върха на човешката напаст — измърмори тя.

Джоузеф натисна няколко бутона по разпределителната кутия и се изправи.

— Има ли още?

— Последната е в спалнята, елате. — Жената изведнъж спря. — Изчакайте малко...

Барбара отиде да си напълни чашата отново. След това се върна при него и го поведе нагоре по стълбите. Спря на площадката и отново го погледна.

— Къде са децата ви тази вечер? — попита Джоузеф.

— Напастите са при мърсника — каза тя и се засмя горчиво на собствената си шега. — С мъжа ми имаме общо попечителство.

— Значи сте съвсем сама в тази голяма къща?

— Да. Жалко, а?

Джозеф не знаеше дали е жалко, или не. Тя определено не изглеждаше за съжаление.

— Така — каза той. — В коя стая е кутията?

Бяха се спрели в коридора.

— А, да. Вярно. Елате — каза тя с нисък и съблазнителен глас.

В спалнята Барбара седна на неоправеното легло и отпи от питието. Джоузеф включи телевизора. Вървеше CNN.

— Ще пробвате ли дистанционното? — каза той, оглеждайки стаята.

— Разбира се.

Тя се обърна и в този момент той застана зад гърба ѝ с въже, което току-що беше извадил от джоба си. Метна го около врата ѝ и го усукава здраво — използва молив вместо лост. Докато гърлото ѝ се стягаше, а тя се опитваше отчаяно да се обърне и да го одере с нокти, краткият ѝ писък загълхна. Чашата падна на пода и се търкулна до стената. Алкохолът попи в завивките.

След секунди Барбара беше мъртва.

Джоузеф седна до мъртвото тяло и успокои дишането си. Барбара се бори за живота си изненадващо енергично. Наложи се да използва цялата си сила, за да я удържи и да може гаротата да си свърши работата.

Сложи си латексови ръкавици и изтри отпечатъците, които беше оставил из стаята. После вдигна мъртвото тяло на Барбара от леглото и го довлече в средата на стаята. Свали пуловера ѝ и разкопча дънките ѝ.

Изведнъж се спря. Момент. Как трябваше да се казва? Намръщен се замисли за разговора от предишната вечер.

Какво име си беше измислил?

После кимна. Правилно. Беше казал на Мариса Купър, че се казва Дейл Баниън. Погледна към часовника. Нямаше още седем. Имаше достатъчно време да приключи с това тук и да стигне до Грийн Харбър, където тя го чакаше. На бара можеше да си поръча чаша пино ноар.

Джоузеф свали ципа на дънките на Барбара и започна да ги изтегля към глазените ѝ.

Мариса Купър седна на пейка в малък пуст парк и се сви, за да се предпази от студения вятър, който духаше на кея на Грийн Харбър. През вечноzelените дървета, люлеещи се от вятъра, тя се загледа в двойката, седнала в затворената предна палуба на голямата яхта, вързана за дока. Както имената на толкова много лодки наоколо и името на тази беше каламбур: Maine Street^[1].

Мариса беше приключила с покупките — купи си забавно бельо (леко обезкуражена се зачуди дали някой друг щеше някога да я види облечена в него) и по пътя към ресторант светлините на пристанището и лекото люлеене на тази елегантна яхта привлякоха вниманието ѝ.

През плексигласовите прозорци на задната палуба на „Мейн стрийт“ Мариса видя мъж и жена, седнали близо един до друг. Пиеха шампанско. Хубава двойка — той беше висок и в добра форма, със силно прошарена коса, а тя бе руса и красива. Смееха се и разговаряха, флиртуваха като луди. После, когато изпиха шампанското, слязоха долу в каютата.

Тисовата врата се затвори с трясък.

Мислейки за бельото в чантата и за това как отново ще започне да излиза на срещи, Мариса отново си представи Дейл О'Баниън. Представи си как ще мине тази вечер. Стана ѝ студено, изправи се и продължи към ресторанта.

На чаша шардоне (дръзко седнала сама на бара — само така, момиче), Мариса разсеяно се замисли за това какво би могла да работи. Не че беше много притисната от времето. Разполагаше с парите от застраховката. Имаше и спестявания. Къщата беше почти изплатена. Не ѝ се налагаше да работи. Тя просто искаше да работи. Да преподава. Или да пише. Може би щеше да си намери работа в някой от местните вестници. Дори можеше да започне да учи медицина. Спомни си как Джонатан ѝ казваше някои от нещата, които правеше в болницата и тя разбираще всичко. Мариса имаше много логичен ум и беше отлична ученичка. Ако беше решила да продължи образоването си след бакалавърската си степен преди години, щеше да получи пълна стипендия за магистратура.

Още вино.

Почувства се тъжна. Но само след миг очите ѝ проблеснаха и тя беше най-веселото същество на бара. Смяната на настроенията ѝ приличаше на движението на оранжевите шамандури, с които маркираха капаните за омари на дъното на сивия океан.

Смъртоносният океан.

Замисли се отново за мъжа, когото чакаше в светлината на свещите в този романтичен ресторант.

Паниката неочеквано я връхлетя. Дали не можеше да се обади на Дейл и да му каже, че още не е готова за това?

Върви си вкъщи, изпий още една чаша вино, пусни Моцарт, запали си огън. Задоволи се със собствената си компания.

Понечи да даде знак на бармана за сметката.

После внезапно в съзнанието ѝ изникна спомен. Спомен от времето преди Джонатан. Спомни си детството си, как язи почи до дядо си, яхнал неговата висока Апалуса. Спомни си как изпитият старец спокойно вади револвера си и се прицелва надолу в гърмящата змия, която се е завила на кравай, готова да ухапе Шетланд, на който яздеше Мариса. Внезапният изстрел размаза змията и я превърна в кървава пихтия на пясъка.

Дядо ѝ се беше притеснил, че малкото момиче ще се разстрои от гледката на смъртта. В края на пътеката те слязоха от конете. Той седна до нея и ѝ каза да не се разстройва — наложило се да застреля змията. „Но няма страшно, миличко, душата на змията отлетя на небето.“ Тя се беше намръщила.

— Какво има? — попита дядо ѝ.

— Много лошо. Искам да отиде в ада — отговори тогава тя. Сега ѝ липсваше това смело момиченце. И знаеше, че ако се обади на Дейл, за да отмени уговорката, това ще бъде провал за нещо, което е важно за нея. Все едно да позволи на змията да ухапе понито ѝ.

Не, Дейл беше първата стъпка, абсолютно необходимата стъпка, за да продължи живота си без Джонатан.

Внезапно той се появи — симпатичен оплещивящ мъж. Чудесно тяло, отбеляза тя. Беше в тъмен костюм и с черна тениска под сакото, а не с бяла полиестерна риза и скучна вратовръзка, както беше обично в този район.

Тя помаха, докато той отвърна с чаровна усмивка и се приближи.

— Мариса? Аз съм Дейл.

Силно ръкостискане. Тя му отговори също толкова силно.

Той седна до нея на бара и поръча чаша пино ноар. Помириса го с удоволствие и чукна чашата си в нейната.

Отпиха.

— Не бях сигурна дали няма да закъснееш. Понякога е трудно човек да се измъкне от работа — каза тя.

Още една гълтка вино.

— В общи линии аз сам определям работното си време — каза той.

Поговориха няколко минути и отидоха при салонния управител. Жената ги заведе до масата, която бяха поръчали. Секунди по-късно бяха настанени до прозореца. Прожекторите извън ресторантата светеха

надолу към сивата вода. В първия момент гледката я разстрои — заради мислите за Джонатан и смъртоносния океан, но тя прогони тези мисли и се концентрира върху Дейл.

Водеха неангажиращ разговор. Той беше разведен и нямаше деца, въпреки че винаги искал.

С Джонатан също нямаха деца, каза тя.

Говориха за времето в Майн, за политика.

— Пазарувала си. — Той направи знак с глава към пакета на бели и розови райета, който тя беше оставила до стола си.

— Дълго бельо — пошегува се тя. — Предполага се, че зимата ще е дълга.

Докато довършват бутилката вино, поговориха още малко, после всеки от тях изпи по още една чаша, макар на нея да й се стори, че пие повече от него.

Мариса започваше да се напива.

Внимавай, момиче. Умът ти трябва да остане бистър.

После си помисли за Джонатан и допи чашата.

Към десет часа той огледа опразнващия се ресторант. После спря настойчив поглед върху нея и каза:

— Да излезем навън?

Поколеба се. Е, това е моментът, помисли си тя. Можеш да си тръгнеш или да излезеш с него.

Помисли за твърдото решение, което беше взела. Помисли за Джонатан.

— Да вървим — каза тя.

Навън двамата тръгнаха един до друг обратно към пустия парк, в който тя беше седяла. Стигнаха до същата пейка, тя кимна към нея и двамата седнаха. Дейл беше близо до нея. Мариса почувства присъствието му: близостта на силен мъж, нещо, което не беше усещала от известно време. Беше едновременно вълнуващо, успокояващо и смущаващо.

Погледнаха яхтата „Майн стрийт“, едва видима през дърветата.

Приведени, седяха мълчаливо няколко минути, за да се предпазят от студа.

Дейл се протегна. Ръката му се изпъна на облегалката на пейката, не съвсем на рамото й, но Мариса усети мускулите му.

Колко е силен, помисли си тя.

Точно тогава погледна надолу и видя навитото бяло въже, което се подаваше от джоба му. Бе на път да падне. Кимна към въжето.

— Ще си изгубиш това нещо — каза тя.

Той погледна надолу. Вдигна го и го сгъна внимателно.

— Оръдие на труда — каза в отговор на въпросителния ѝ поглед. После го напъха обратно в джоба си.

Дейл погледна обратно към „Майн стрийт“. Двойката беше излязла от спалнята и отново пиеше шампанско на задната палуба.

— Това е той, нали, хубавият мъж — попита той.

— Да — отвърна тя. — Това е съпругът ми. Това е Джонатан.

Отново потрепери от студа и от отвращение — като гледаше как мъжът ѝ целува дребничката блондинка.

Искаше да попита Дейл дали ще го направи тази вечер — да убие съпруга ѝ, но реши, че вероятно както повечето професионални убийци и той би предпочел да говори с евфемизми. Попита само:

— Кога ще се случи?

Сега бавно се отдалечаваха от кея. Той беше видял онова, което му беше нужно.

— Кога? — повтори въпроса си тя.

— Зависи. Жената с него? Коя е?

— Една от неговите пачаври, някоя от медицинските сестри. Не знам. Може би Карън.

— Ще прекара ли нощта с него?

— Не. Шпионирам го от около месец. Ще я изрита около полунощ. Не може да понася прилепчиви любовници. Утре ще има друга. Но не преди обяд.

Дейл кимна.

— Тогава ще го направя тази вечер. След като тя си тръгне.

Дейл погледна към Мариса.

— Ще го направя както ти казах — след като заспи ще се кача на борда, ще го вържа и ще вляза няколко мили навътре в морето. Ще направя така, че да изглежда сякаш се е заплел във въжето на котвата и е паднал през борда. Пие ли много?

— Има ли вода в океана? — попита тя с горчивина.

— Добре, това ще помогне. Тогава ще откарам яхтата до Хънтингтън, а аз ще се върна. Ще я оставя на дрейф — завърши той и направи знак с глава към „Майн стрийт“.

— Винаги ли правиш така, че да изглежда като инцидент — каза Мариса, чудейки се дали този въпрос не нарушава някакъв неписан протокол на наемните убийци.

— Винаги... когато мога — отговори той. — Тази работа, която трябваше да свърша тази вечер... Бях ти споменал. Трябваше да се погрижа за една жена в Ярмът. Тормозеше собствените си деца. Биеше ги, наричаше ги „напаст“. Отвратително. Не спираше да го прави, но съпругът ѝ не можеше да накара децата да кажат на полицията. Не искали да ѝ създават неприятности.

— Боже, какъв ужас!

Дейл кимна.

— Да, така е. Съпругът ме нае. Направих го да изглежда сякаш онзи изнасилвач от Апър Фолс е влязъл и я е убил.

Мариса обмисли последните му думи и попита:

— Ти...? Престорил си се на изнасилвач...

— О, боже, не — каза Дейл намръщено. — Никога не бих направил това. Просто сторих необходимото, за да изглежда така. Повярвай ми, доста е противно да се сдобиеш с употребяван кондом зад онзи салон за масажи на Найтсбридж стрийт. Значи, убийците си имат стандарти. Поне някои от тях.

Тя го огледа внимателно.

— Не се ли боиш, че съм полицай... или нещо такова? Че се опитвам да те натопя. Взех името ти от списание „Уърлдуайд солджър“.

— Когато се занимаваш с това достатъчно дълго, започваш да различаваш кои са истинските клиенти и кои не. Все пак прекарах последната седмица, за да те изучавам. Почтена си.

— Ако за една жена, която плаща на някого двайсет и пет хиляди долара, за да убият мъжа ѝ, може да се каже, че е почтена... Но като говорим за това... — Тя извади дебел плик от джоба си и го подаде на Дейл.

Пликът изчезна в неговия джоб при бялото въже.

— Дейл... чакай, истинското ти име не е Дейл, нали?

— Не, но използвам това име за тази поръчка.

— Добре, Дейл, виж, той няма да усети нищо, нали? — попита тя. — Никаква болка?

— Нищичко. Дори да е в съзнание, тази вода е толкова студена, че той ще припадне и ще издъхне от шока преди да се удави.

Бяха стигнали до края на парка. Дейл попита:

— Сигурна ли си?

Мариса също се запита дали наистина иска Джонатан мъртъв.

Джонатан — мъжът, който всеки уикенд ѝ казва, че отива на риба с момчетата, а в действителност води медицинските си сестри на яхтата за малките си любовни срещи; който харчи спестяванията им за тях; който обяви няколко години след сватбата, че си е направил вазектомия и не желае децата, които ѝ беше обещал да имат; който говори с нея за работата си или за актуалните събития сякаш е десетгодишна и дори не я чува, когато му казва „Разбирам, скъпи. Аз съм умна жена“; който ѝ опяваше непрекъснато, докато най-накрая успя да я накара да напусне работата си, която обичаше; който получава пристъпи на ярост всеки път, когато му каже, че иска да се върне на работа; който се оплаква, когато носи секси дрехи на публични места, въпреки че не спеше с нея от години; който прибягва до насилие всеки път, когато повдигне въпроса за развод, защото лекар в университетската болница има нужда от съпруга, за да просперира и защото е маниак на тема контрол...

Мариса Купър внезапно си представи размазания кървав труп на гърмящата змия на нагорещения тексаски пясък преди толкова години.

Лошо. Искам да отиде в ад...

— Сигурна съм — каза тя.

Дейл се ръкува с нея и каза:

— Ще се погрижа оттук нататък. Прибирай се вкъщи. Трябва да се упражняваш да бъдеш скърбяща вдовица.

— Ще се справя. От години съм скърбяща съпруга.

Мариса вдигна яката си високо и се отправи към паркинга. Не погледна назад, нито към съпруга си, нито към мъжа, който щеше да го убие. Качи се в тойотата, запали двигателя, намери рокстанция по радиото, усили звука и напусна Грийн Харбър.

По пътя свали прозорците. Колата се изпълни с остьр есенен въздух, насытен с миризмата на пушек от горящи дърва и стари листа.

Мариса подкара бързо в тъмнината на нощта с мисълта за бъдещето си без Джонатан.

[1] Игра на думи между името на щата и прилагателното *main* (главен). — Бел.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.